

Τα άσφαιρα όπλα του σινεμά...

Ένα «κρίσιμο» ερώτημα για το σινεμά σήμερα

Γιατί (να) βλέπουμε σήμερα ταινίες; Να ένα «κρίσιμο» ερώτημα για τον κινηματογράφο και τους δημιουργούς του (λέμε τώρα!) αλλά κυρίως για εμάς τους ίδιους ως θεατές, που δεν τολμάει (ίσως) κανείς να το θέσει. Έτσι όπως μου ήρθε λοιπόν, κάθισα και το έψαξα, ρώτησα φίλους και γνωστούς και το σκέφτηκα για τον εαυτό μου και για τους άλλους. Και κατέληξα, κατ' αρχάς, στο συμπέρασμα ότι οι περισσότεροι, μάλλον, (εξακολουθούν να) το κάνουν έτσι - από συνήθεια. Γιατί έτσι έμαθαν και συνήθισαν από παιδί, έτσι το βρήκαν. Στ' αλήθεια! Εντάξει, και για να περνάει (κάπως «ευχάριστα», όπως λένε) η ώρα. Για να έχουμε κάτι να κάνουμε μαζί με κάποιους φίλους. Για να έχουμε κάτι να λέμε: «την είδα», «την είδες;», «μ' άρεσε / δεν μ' άρεσε», «να τη δεις / μη τη δεις». Για να ερχόμαστε «σε επαφή» με την αγαπημένη ή τον αγαπημένο μας ηθοποιό ή star. Για να ξεφεύγουμε από την αβάσταχτα περιορισμένη πραγματικότητα του είναι (μας). Για να δίνουμε σαν ψευδαίσθηση εμπειρίας τις περιπέτειες που δεν ζήσαμε και ποτέ θα ζήσουμε. Για να ταξιδεύουμε με τη φαντασία σε τόπους μακρινούς και να συναντούμε ανθρώπους μυθικούς, που δεν πρόκειται ποτέ να επισκεφτούμε και να συναντήσουμε. Για να νιώσουμε συναισθήματα από «δεύτερο χέρι», που δεν μας προσφέρονται (πια) πραγματικά ερεθίσματα για να νιώσουμε. Για να ξεπατικώσουμε πρότυπα στυλ και συμπεριφοράς «που μετράνε». Για να βλέπουμε άλλη μια παραλλαγή της ιστορίας αυτών που στο τέλος ζήσανε καλά κι εμείς (σαν να ζήσαμε) καλύτερα. Για να έχουμε «άποψη» κι εμείς για τις ταινίες που παίζονται και παίζουν. Για να ξεφεύγουμε που και που από τη χλόη της «ό,τι να 'ναι τηλεθέασης». Για να αποκοτούμε, με εύκολο, γρήγορο και διασκεδαστικό τρόπο, μια κάποια γνώση για τα επίκαιρα ή μοδάτα ζητήματα της εποχής μας.

Για να έχουμε κάτι να διαβάζουμε (έστω και στα πεταχτά) στις σελίδες για ταινίες, που έχουν όλα τα περιοδικά έντυπα. Για να ταξινομούμε στη στοιβά «αυτές που έχω δει» τα dvd που συλλέγουμε από τις εφημερίδες. Για να έχουμε κάποιο να πάμε όταν βγαίνουν φορώντας τη «στολή εξόδου». Για να μπορούμε να βαθμολογούμε, αν μας κάνει κέφι, κάποιες ταινίες που είδαμε στις αντίστοιχες ιστοσελίδες. Για να έχουμε κάτι να αναζητούμε όταν μπαίνουμε άνευ λόγου και αιτίας στο internet. Για να έχουμε να στέλνουμε κανένα μήνυμα sms στους (εξ αποστάσεως) κολλητούς μας. Για να έχουμε μια αφορμή για να αγοράσουμε κανένα cd με το soundtrack κάποιων ταινιών. Για να έχουμε από κάποιο να πιστούμε στις κουβεντούλες στο chat room. Γιατί είμαστε τζάνκια της κατανάλωσης γενικώς και των εικόνων ιδιαίτέρως. Γιατί αυτή είναι η πιο προσιτή και φτηνή (σχετικά) μαζική διασκέδαση (και) των καιρών μας, που το προϊόν της κοστίζει ακριβιά. Γιατί αυτή είναι μία από τις 4-5 βασικές, προτεινόμενες επιλογές του σύγχρονου lifestyle. Γιατί αυτή είναι μια κάποια λύση σε νύχτες αϋπνίας που δεν περνάνε. Γιατί όσες ταινίες κι αν έχουμε δει, πάντα «κρινάμε» και γι' άλλες. Γιατί δεν έχουμε τι άλλο να κάνουμε ή γιατί έχουμε τόσα πολλά να κάνουμε, που το μόνο που προλαβαίνουμε είναι να δούμε και καμιά ταινία. Γιατί έτσι κάνουν και οι άλλοι. Γιατί κάτι πρέπει να είσαι τη σήμερον ημέρα, όπως as πούμε «σινεφίλ». Γιατί αυτός είναι ένας τρόπος να ονειρεύεσαι ξύπνιος και να φαντασιώνεσαι (για λίγο) ότι είσαι ένας άλλος... Θα μου πεις: λίγα είναι αυτά; Όχι, αν τα μετρήσεις, σίγουρα είναι αρκετά. Μόνο που, από το είδος των απαιτήσεων, νομίζω πως κάτι δεν πάει καλά. Με το ίδιο το σινεμά; Με τους θεατές; Με τη σχέση τους πια; Με την εποχή που ζούμε, γενικά; Στ' αλήθεια, δεν ξέρω.

Σωτήρης Ζήκος

Storyboard

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ

Gu Changwei

(Χι'Αν, Κίνα, 1957). Σπούδασε στην Κινηματογραφική Ακαδημία του Πεκίνου την περίοδο 1978-82. Ανήκει στην 5η γενιά του Κινέζικου Σινεμά, αυτή που εμφανίστηκε μετά τις αναταραχές της πολιτιστικής επανάστασης. Υπήρξε ο διευθυντής φωτογραφίας ταινιών ορόσημων αυτής της γενιάς: μεταξύ αυτών και τα *Red Sorghum*, *Ju Dou* του Zhang Yimou και *Life on a String, Farewell, My Concubine* του Chen Kaige. Το 1988 βρέθηκε στις ΗΠΑ και υπήρξε ο διευθυντής φωτογραφίας στην ταινία *The Gingerbread Man* του Robert Altman. Πιθανόν στο πρόσωπο του να βασίστηκε ο Woody Allen για τον χαρακτήρα του διευθυντή φωτογραφίας στο *Hollywood Ending*.

Η ταινία *Peacock* είναι η πρώτη του σκηνοθετική απόπειρα και βραβεύθηκε με την Αργυρή Άρκτο στο Φεστιβάλ του Βερολίνου (2005). Ένας κινέζος συγγραφέας την χαρακτήρισε ως το «κύκνειο άσμα της Πέμπτης Γενιάς». Αφηγείται την ιστορία μιας οικογένειας εργατών την περίοδο 1977 έως 1984. «Είναι μια διακριτική διερεύνηση της ανθρώπινης κατάστασης στα χρόνια των αλλαγών», δηλώνει. Ασχολείται μ' ένα θέμα που συχνά παραβλέπουμε: με τη ζωή ανθρώπων καθημερινών, μια μονότονη ζωή χωρίς γεγονότα. Αρνείται να ενστερνιστεί τα δυτικά στερεότυπα για την Κίνα και επισημιάνει «έχει γυριστεί από την οπτική γωνία ενός κινέζου». Χωρίς τις εντυπωσιακές σκηνές ή τις ιδιαίτερες κινηματογραφικές τεχνικές που χαρακτηρίζαν κάποιες από τις ταινίες στις οποίες εργάστηκε ως διευθυντής φωτογραφίας, εδώ επικεντρώνεται στις προσωπικές ιστορίες των μελών της οικογένειας μέσα από μια αφήγηση ρεαλιστική και πεζή. «Όταν εργαζόμουν ως διευθυντής φωτογραφίας κατέπνιγα τις σκέψεις μου για να μπορέσουν οι σκηνοθέτες να κάνουν τις καλύτερες ταινίες τους. Τώρα σαν σκηνοθέτης θέλω να κάνω ταινίες σύμφωνα με την δική μου κινηματογραφική αισθητική». Η ταινία θεωρήθηκε ως μια από τις καλύτερες κινέζικες ταινίες του 2004.

Data: <http://www.berlinale.de/>

«Όταν εργαζόμουν ως διευθυντής φωτογραφίας, κατέπνιγα τις σκέψεις μου για να μπορέσουν οι σκηνοθέτες να κάνουν τις καλύτερες ταινίες τους.

Τώρα σαν σκηνοθέτης θέλω να κάνω ταινίες σύμφωνα με την δική μου κινηματογραφική αισθητική»

Gu Changwei

Lu Chuan

(Χι'Αν, Κίνα, 1970). Σπούδασε σκηνοθεσία στην Κινηματογραφική Ακαδημία του Πεκίνου. Πέρασε τις εισαγωγικές εξετάσεις αναλύοντας πλάνο-πλάνο την ταινία *Schindler's List*. Θαυμάζει τον Steven Spielberg και δηλώνει επηρεασμένος από το ανεξάρτητο αμερικάνικο σινεμά της δεκαετίας του 70. Στην δεύτερη ταινία του, μετά το *Missing Gun* (2001) μια επιτυχία στο box office της Κίνας, κατευθύνεται στις δυτικές αγορές της Κίνας: Θιβέτ, Qinghai και Xinjiang. Βασίζεται σε μια πραγματική ιστορία: ένας δημοσιογράφος από το Πεκίνο συμμετείχε σε μια εθελοντική ομάδα που προσπαθεί να προστατέψει την θιβετιανή Αντιλόπη από την ολοκληρωτική εξαφάνιση. *KekeXili* ο τίτλος της ταινίας είναι και το όνομα μιας περιοχής. «Εν μέρει μια ελεγεία, εν μέρει χολιγουντιανό γουέστερν» αναφέρει μια κριτική. «Στο *KekeXili* η ζωή όλων είναι όπως ένα χαρτί που σχίζεται εύκολα. Προσπάθησα να πω την αλήθεια. Ήθελα να δείξω πόσο σκληρή, αιματηρή και βίαιη είναι η αλβησία, ήθελα να δείξω τι πραγματικά συνέβη στο *KekeXili*», επισημιάνει.

Data: <http://www.cityweekend.com.cn>

Lee Yoon-Ki

(Daejeon, Ν. Κορέα, 1965). Σπούδασε διοίκηση επιχειρήσεων στη Καλιφόρνια. Η πρώτη ταινία με τίτλο *This Charming Girl* βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ της Deauville. Στο κέντρο μια 20χρονη κοπέλα και η ζωή της. «Είναι βραδύκαυστο, σχεδόν μινιμαλιστικό πορτραίτο της συναισθηματικής κενότητας μιας νεαρής γυναίκας» αναφέρει ο Derek Elley στο *Variety*. «Δεν είναι εξαιρετική αλλά αν παρατηρήσεις από κοντά την ζωή της μπορείς να πεις ότι στην ταινία η ζωή της είναι εξαιρετική. Αν ρίξεις ένα βλέμμα σ' αυτή, το πιθανότερο είναι ότι θα την προσπεράσεις: δεν προκαλεί το ενδιαφέρον, δεν είναι όμορφη. Ωστόσο έκανα

την ταινία για να εξερευνήσω την πίσω όψη των πραγμάτων έτσι που ίσως ανακαλύψουμε την εξαιρετική της πλευρά. Είναι καλή, σχετικά αμόλυνη από τον κόσμο. Είναι το κορίτσι που διψά για αγάπη, ονειρεύεται ένα ροζ έρωτα. Είναι ντροπαλή και κρύβει τον εαυτό της φοβούμενη την έκθεση», δηλώνει για την κεντρική ηρωίδα. Το επόμενο σχέδιο του είναι μια ταινία για τις γεμάτες μοναξιά ζωές των κορεατών μεταναστών στις ΗΠΑ.

Data: <http://www.deauvilleasia.com/>

Liu Jiayin

(Πεκίνο, 1981). Σπούδασε σενάριο στην Κινηματογραφική Ακαδημία του Πεκίνου. Η πρώτη της ταινία με τίτλο *Oxhide* είναι ένα home movie και βραβεύτηκε με το βραβείο Caligari στο Φεστιβάλ Βερολίνου. Σύμφωνα με τις σημειώσεις για την παραγωγή σ' αυτή υπάρχουν «μια οικογένεια, τρία πρόσωπα, 23 σκηνές, 23 λήψεις steady shot, 110 λεπτά». Η αφήγηση εστιάζει στη ζωή μιας οικογένειας στο Πεκίνο που κερδίζει τα προς το ζην κατασκευάζοντας δερμάτινες τσάντες. Οι δυσκολίες της επιβίωσης, οι συγκρούσεις και οι ευχάριστες στιγμές των οικογενειακών σχέσεων, καταγράφονται. «Όλη η ταινία γυρίστηκε στο σπίτι μου και όλες οι σκηνές είναι εσωτερικές. Το σπίτι μου είναι μόνο πενήντα τετραγωνικά. Οι ηθοποιοί που υποδύονται τους γονείς και την κόρη είμαστε στην πραγματικότητα οι γονείς μου και εγώ. Η ταινία αναφέρεται στην ζωή μας και στις δυσκολίες μας. Για τους γονείς μου η διαδικασία των γυρισμάτων ήταν σαν να αφηνόταν έκθετη και ανοικτή μια πληγή. Χρειάστηκαν σαράντα μέρες για να γυρισθεί η ταινία. Η ιστορία της ταινίας συνεχίζεται στην πραγματική ζωή», δηλώνει η σκηνοθέτις.

Data: <http://www.signandsight.com/features/43.html>

Shin Jane

(Daejeon, Ν. Κορέα, 1970). Κατέληξε στον κινηματογράφο όταν απέτυχε στις κρατικές εξετάσεις επειδή έβλεπε την ταινία *The Assassin* με τον Sylvester Stallone. Κέρδισε ένα λογοτεχνικό βραβείο για ένα μυθιστόρημα που έγραψε. Η πρώτη της μεγάλου μήκους με τίτλο *Shin Sung-il is Lost* γυρισμένη σε ψηφιακό βίντεο προβλήθηκε στα Φεστιβάλ Pusan και Βερολίνου όπου κέρδισε το Βραβείο των αναγνωστών της εφημερίδας Berliner Zeitung. Διαδραματίζεται σ' ένα ορφανοτροφείο με την επωνυμία «Σπίτι των Αγγέλων» στο οποίο η διευθύντρια για λόγους οικονομίας επιβάλλει τα παιδιά να ντυστούν πειθόντας τα ότι αυτό είναι επιθυμία του Θεού. Όμως η πιστή τήρηση της νηστείας προκαλεί εντάσεις. «Έχω μια Harley-Davidson που παίρνει μπρος μόνο όταν κάνω ταινία. Αυτή την φορά δεν έχει καμιά άλλη φιλοδοξία από το να απολαύσω την διαδρομή. Μ' αρέσει το βάθος που έχουν οι υπερφυσικές ταινίες. Ελπίζω ο θεατής να συμπάθησει τον ήρωα», δηλώνει.

Data: <http://www.fdk-berlin.de/>

«Έχω μια Harley-Davidson που παίρνει μπρος μόνο όταν κάνω ταινία.

Davidson που παίρνει μπρος μόνο όταν κάνω ταινία.

παίρνει μπρος μόνο όταν κάνω ταινία.

ταίνια. Αυτή την φορά δεν έχει καμιά άλλη φιλοδοξία από το να απολαύσω την διαδρομή.

Μ' αρέσει το βάθος που έχουν οι υπερφυσικές ταινίες.

Ελπίζω ο θεατής να συμπάθησει τον ήρωα»

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Shin Jane

Lu Chuan
Lee Yoon-Ki
Liu Jiayin
Shin Jane

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπος dimitris01@mail.gr

7ο Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών

13-15 Μαΐου 2005, Παύλος Ζάννας

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, θα πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη το Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών. Για έβδομη συνεχής χρονιά το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στο πλαίσιο των εκδηλώσεών του σε συνεργασία με τη «Σύμπραξη κατά της Ομοφυλοφοβίας», το Γερμανικό Ινστιτούτο Goethe και το Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης παρουσιάζουν επίλεκτες ταινίες προσανατολισμένες στις διαπροσωπικές σχέσεις. Συγχρόνως η «Σύμπραξη» διοργανώνει το 2ο διεπιστημονικό συνέδριο με θέμα «Οικογένεια από ζευγάρια ίδιου φύλου» στο οποίο θα εισηγηθούν επιστήμονες -ερευνητές ειδικευμένοι στο αντικείμενο. Το Συνέδριο θα είναι ανοιχτό για το κοινό. Παράλληλα από τις 12 έως τις 14 Μαΐου θα πραγματοποιηθεί έκθεση ζωγραφικής του Στέλιου Ρουκουνάκη στον 5ο ορόφο του Ολύμπιον Galaxia Vacation Club.

Was nützt die Liebe in Gedanken Love in thoughts

Σκηνοθεσία: Achim von Borries. Σενάριο: Hendrik Handloegten, Annette Hess, Alexander Pfeuffer, Achim von Borries. Φωτογραφία: Jutta Pohlmann. Μοντάζ: Gergana Voigt, Antje Zynga. Μουσική: Thomas Feiner. Ηθοποιοί: Daniel Brühl, August Diehl, Anna Maria Mühle, Thure Lindhardt, Jana Pallasje, Christoph Luser, Marius Frey. Διάρκεια: 89'. Έγχρωμη. 2004. Γερμανία

Αυτή η ταινία εποχής (διαδραματίζεται το 1927) αφηγείται μέσα σε μια ποιητική ατμόσφαιρα την ιστορία ενός καταδικασμένου έρωτα. Οι συμμαθητές Πολ και Γκούντερ δίνουν τις απολυτήριες εξετάσεις. Αν και φίλοι, οι δύο νέοι άνδρες δεν έχουν και πολλά κοινά. Ο Γκούντερ είναι γκέι, πλούσιος και μουσικό τύπος -ο Πολ προέρχεται από την εργατική τάξη, είναι όμως έξυπνος και ταλαντούχος. Και οι δύο είναι ερωτευμένοι με την ιδέα του έρωτα. Στη διάρκεια ενός Σαββατοκύριακου σε μια παραλίμνια εξοχική κατοικία, παρέα με την Χίλντε, αδερφή του Γκούντερ (κορίτσι με ελεύθερο πνεύμα), κάνουν ένα ξέφρενο πάρτι. Το ψέφνι, η μουσική και ο πόθος τους για ζωή, τους παρασέρνουν σε ένα ρεύμα έντονων συναισθημάτων, ερωτικής παραζάλης και προσμονής αυτών των νέων ανθρώπων που θέλουν να ζήσουν την έκσταση μιας ηδονιστικής ζωής, χωρίς δεσμεύσεις, συμβιβασμούς και όρια.

Tying the knot Τα δεσμά του γάμου

Σκηνοθεσία: Jim de Sève. Φωτογραφία: Eric Juhola, Jeremy Stulberg. Μοντάζ: Jim de Sève. Διάρκεια: 88'. Έγχρωμη 2004. ΗΠΑ

Η ταινία καταγράφει την πολιτική σύγκρουση ανάμεσα στους ομοφυλόφιλους που θέλουν να παντρευτούν, και σ' αυτούς που είναι αποφασισμένοι να τους σταματήσουν. Όταν η αστυνομική Λόις Μαρέρο σκοτώνεται σε μια ληστεία, η Μίκι, σύζυγός της εδώ και 13 χρόνια, αντιμετωπίζει ένα αστυνομικό τμήμα πρόθυμο να δεχθεί τη σχέση τους, αλλά απρόθυμο να της δώσει τη σύνταξη της Λόις. Όταν ο Σαμ, ένας αγρότης από την Οκλαχόμα, χάνει τον από 25ετίας σύζυγό του, τα αδέρφια του νεκρού προσβάλλουν τη διαθήκη του και προσπαθούν να κάνουν έξωση στον

Σαμ. Η Μίκι κι ο Σαμ ετοιμάζονται να παλέψουν για το δικό τους, ενώ παράλληλα η ταινία ερευνά σε βάθος το νόημα του γάμου. Από τον Μεσαίωνα στους χίππις της δεκαετίας του '70, η ταινία εστιάζει στα δικαιώματα, στα προνόμια και στο δικαίωμα στον έρωτα, ενώ οι γκέι ακτιβιστές έρχονται αντιμέτωποι με δεξιάς πολιτικούς στον αγώνα τους.

Χαβάν

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Θανάσης Σκρουμπέλος. Φωτογραφία: Προκόπης Δάφνης. Μουσική: Γιώργος Μηνάς. Μοντάζ: Μέλιος Δίτσας. Σκηνικά: Τάσος Ζωγράφος. Κοστούμια: Γιώργος Γεωργίου. Ηθοποιοί: Αγάπη Μανουρά, Rachil, Όλγα Παλίτου, Σταμάτης Γαρδέλης, Βαγγέλης Τραϊφόρος, Γιώργος Κόνστας. Διάρκεια: 75'. Έγχρωμη. 1995. Ελλάδα

Στο αντρικό πορνείο «ΧΑΒΑΝ» το πάθος για έναν χαμένο έρωτα θα οδηγήσει σε θανάσιμη σύγκρουση δύο τραβεστί πόρνες, τον Βασίλη και την Κονσίτα. Η "Χαβάν" της ταινίας αναφέρεται στο γνωστό κεντρολαϊκό πορνείο των τραβεστί της Αθήνας στη δεκαετία του '60, χώρο που είχαν επισκεφτεί προσωπικότητες όπως ο Τενεσί Γουίλιαμς και ο Τρούμαν Καπότ. Όπως και στις προηγούμενες ταινίες του (Ο Τζόνι Κελν κυρία μου και Η αυλή με τα σκουπίδια), ο Θανάσης Σκρουμπέλος στρέφεται και πάλι σ' ένα είδος γκροτέσκου, «εκκεντρικού» κινηματογράφου. Παρά τον περιορισμένο, φαινομενικά, χώρο όπου εκτυλίσσεται η ταινία του, ο σκηνοθέτης καταφέρνει, με τις κινήσεις της κάμερας, το μπαρόκ ντεκόρ και τα εκκεντρικά πρόσωπα, να δημιουργήσει την αλλόκοτη ατμόσφαιρα που απαιτεί η ιστορία του.

A Home at the End of the World Ένα σπίτι στο τέλος του κόσμου

Σκηνοθεσία: Michael Mayer. Σενάριο: Michael Cunningham. Φωτογραφία: Ériqûe Chediak. Μοντάζ: Andrew Marcus, Lee Percy. Μουσική: Duncan Sheik. Ηθοποιοί: Colin Farrell, Robin Wright Penn, Andrew Chalmers, Ryan Donowho, Asia Vieira, Sissy Spacek. Διάρκεια: 96'. Έγχρωμη 2004. ΗΠΑ

Δεκαετία του '60. Ο κόσμος αλλάζει ραγδαία. Ο 9χρονος Μπόμπι μεγαλώνει στα πρόσατα του Κλήβελαντ.

Δεκαετία του '70. Ένα τρομερό ατύχημα αφήνει τον Μπόμπι χωρίς οικογένεια. Ο παιδικός φίλος του, ο Τζόνναθαν και η μητέρα του η Άλις, είναι γι' αυτόν ότι σημαντικότερο έχει στον κόσμο. Κοντά τους νιώθει απόλυτη ασφάλεια και απέραντη αγάπη. Δεκαετία του '80. Νέα Υόρκη. Οι δύο φίλοι ξανασυναντιούνται, στο κέντρο του κόσμου, εκεί όπου όλα συμβαίνουν και όλα επαναπροσδιορίζονται. Ο Μπόμπι γνωρίζει την Κλαίρ, την συγκρίτικη του Τζόνναθαν, μια όμορφη και παραξενη γυναίκα, αρκετά μεγαλύτερή του. Η Κλαίρ λατρεύει τον Τζόνναθαν και θέλει να αποκτήσει ένα παιδί μαζί του. Η παρουσία του Μπόμπι θα είναι καταλυτική. Η μοίρα τους δένεται με τον πιο περιπλοκό τρόπο. Μέσα από το βάθος των αισθημάτων τους, την ένταση και τη μοναδικότητα της σχέσής τους, ξεπηδούν νέες μορφές οικογενειακής συμβίωσης. Μιας οικογένειας αληθινής, η οποία να χωράει όλη την αγάπη του κόσμου.

Πρόκειται για ένα τρυφερό, συναρπαστικό road movie που ζωγραφίζει με καινούργια χρώματα τα Αμερικάνικα Όνειρα σε σενάριο του πολυβραβευμένου Michael Cunningham (Βραβείο Πούλιτζερ, Βραβείο Γκούγκενχάιμ, Βραβείο Φώκνερ κ.λπ.) που βασίζεται στο ομότιτλο μυθιστόρημα του.

Wild side

Σκηνοθεσία: Sébastien Lifshitz. Σενάριο: Stéphane Bouquet, Sébastien Lifshitz. Φωτογραφία: Agnes Godard. Μοντάζ: Jocelyn Pook. Μουσική: Philippe Rombi. Ηθοποιοί: Stéphanie Michélini, Yasmine Belmadi, Édouard Nikitine, Josiane Stoléru. Διάρκεια: 107'. Έγχρωμη 2003. Γαλλία-Βέλγιο

Τρεις άνθρωποι του περιθωρίου συναντιούνται στο Παρίσι: η τρανσέξουαλ Σουλβί, ο φίλος της, ο νεαρός μαρκινός Τζαμέλ-οι δυο τους εκδιούνται για να ζήσουν-και ο Μιχαήλ, λαθρομετανάστας που ξέφυγε από τη φρίκη του πολέμου στην Τσετσενία. Οι τρεις τους βρίσκονται να ταξιδεύουν στο γαλλικό βορρά, όπου η μητέρα της Σουλβί πεθαίνει. Αυτοί οι μοναχικοί ήρωες αποχωρίζονται τον παράδεισο της παιδικής ηλικίας και την οικογένεια, ο καθένας με τον τρόπο του, και βιάονται μια καινούρια κατάσταση αγάπης που θα τους δώσει δύναμη να συνεχίσουν τη ζωή τους. Πέρα από τα ζητήματα του περιθωρίου και της σεξουαλικότητας, με υλικό τη μοναξιά και την αξιοπρέπεια των εξαιρετικών ερασιτεχνών ηθοποιών, ο ταλαντούχος Sébastien Lifshitz καταφέρει να φτιάξει μια ταινία, με ντοκυμαντερίστικη ειλικρίνεια, για την αποδοχή του διαφορετικού και την αγάπη.

Επιμέλεια κειμένων:
Θωμάς Λιναράς
Άννα Μηλώση

2ο ΔΙΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΤΟ ΦΥΛΟ ΚΑΙ Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ» Θέμα: ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΑΠΟ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΙΔΙΟΥ ΦΥΛΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ GALAXIA VACATION CLUB - ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ • 12-14 ΜΑΪΟΥ 2005

Πέμπτη 12 Μαΐου

ΕΝΟΤΗΤΑ 1η: «Έννομη τάξη»

- 17.00** Έναρξη, Χαιρετισμοί
- 17.15**
- Θεοφανώ Παπαζήση, αν. καθηγήτρια Τμ. Νομικής ΑΠΘ: «Η οικογένεια των προσώπων του αυτού φύλου».
 - Λίνα Παπαδοπούλου, λέκτωρ, Τμ. Νομικής ΑΠΘ: «Νομολογία Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων» και Δικαστηρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα ζητήματα ομόφυλων ζευγαριών».
 - Λίνα Χατζηθανασίου, δικηγόρος –Μεταπ. στο Αστικό Δίκαιο: « Η υιοθεσία στο πλαίσιο των ομοφυλοφιλικών σχέσεων».
- 18.00** Παρεμβάσεις, συζήτηση
- 18.30** Διάλειμμα
- 18.45**
- Παναγιώτης Δαμάσκος, κοινωνιολόγος (ΟΛΚΕ): «Παιδιά σε οικογένειες με γονείς ίδιου φύλου».
 - Οδυσσέας Αναστασόπουλος, φοιτ. Ψυχολογίας (ΣΥΜΠΡΑΞΗ), Νίκος Χατζηπύρφων (ΣΥΜΠΡΑΞΗ): «Επιλογές συγκατοίκησης από ομοφυλόφιλα και αμφιφυλόφιλα άτομα και η γνώμη τους για τη θεσμοθέτηση πολιτικού γάμου για άτομα του ίδιου φύλου».
 - Βαγγέλης Γιαννέλος, κοινωνιολόγος (ΕΟΚ): «Γάμος –συντροφικότητα–οικογένεια, πρόσφυγες».
- 19.30** Παρεμβάσεις, συζήτηση
- 20.30** Λίξη 1ης Ενότητας

Παρασκευή 13 Μαΐου

ΕΝΟΤΗΤΑ 2η: «Κοινωνιολογία και ανθρωπολογία της οικογένειας προσώπων του αυτού φύλου»

- 17.00**
- Νίκος Βλάχος, Θεολόγος / μεταφραστής: «Εκκλησιαστικές ευχές μέχρι τον 13ο αιώνα για ενώσεις ομόφυλων προσώπων».
 - Δήμητρα Κογκίδου, καθηγήτρια Τμ. Παιδαγωγικής ΑΠΘ: «"Νέοι" τρόποι οργάνωσης της οικογενειακής ζωής / "Νέες" πολιτικές».
 - Βενετία Καντά, Λέκτωρ, Τμ. Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας Πανεπ. Αιγαίου: «Σχέσεις οικογενειακές, σχέσεις ομόφυλες: διερευνήσεις και επαναστασιασμοδοτήσεις της οικογένειας».
- 17.45** Παρεμβάσεις, συζήτηση
- 18.15** Διάλειμμα
- 18.30**
- Κρίτων Χριστιανόπουλος, ψυχίατρος / παιδοψυχίατρος, διευθ. Παιδοψυχιατρικού Τμ. Ιπποκράτειου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης: «Ψυχολογικές προσεγγίσεις σχετικά με το μόνιμο ερωτικό δεσμό και την επιθυμία οικογένειας από άτομα του ίδιου φύλου».
 - Χρυσοβάλανης Παπαθανασίου, υπ. δρ κοινωνιολογίας ΕHESS Paris: «Κινήματα από γονείς του ίδιου φύλου. Το παράδειγμα της Γαλλίας».
 - Γεωργία Τζαμαλούκα, δρ κοινωνιολόγος, Επ. Συν. ΤΕΙ Κρήτης / Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας: «Σύγχρονες έρευνες που αφορούν το σχηματισμό και τη διατήρηση των στερεοτύπων που έχουν οι οικογενειακοί θεραπευτές και οι σύμβουλοι γάμου που εργάζονται με ομοφυλόφιλα ζευγάρια».
- 19.15** Παρεμβάσεις, συζήτηση
- 20.30** Λίξη 2ης Ενότητας

Σάββατο 14 Μαΐου

ΕΝΟΤΗΤΑ 3η: «Προσανατολισμοί ομοφυλοφιλικού/αμφιφυλοφιλικού κινήματος»

- 11.00**
- Ευαγγελία Βλάχη (ΟΛΚΕ) - Παναγιώτης Δαμάσκος, κοινωνιολόγος (ΟΛΚΕ), Δημήτρης Τσαμπρούνης (ΟΛΚΕ): «Ο γάμος μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου ως δικαίωμα. Βήματα για την κατάκτησή του».
 - Κώστας Τορπουζίδης, δικηγόρος (ΠΟΕΚ): «Αμφισβητώντας τις κυρίαρχες μορφές οικογένειας».
 - Νίκος Χατζηπύρφων (ΣΥΜΠΡΑΞΗ): «Δυνατότητες και επιλογές του ομοφυλοφιλικού κινήματος στη Θεσσαλονίκη με στόχο τη θεσμοθέτηση της οικογένειας για πρόσωπα του αυτού φύλου».
- 11.45** Παρεμβάσεις, συζήτηση
- 12.15** Διάλειμμα
- 12.30** Σύνοψη, Πορίσματα (Θ. Παπαζήση, Δ. Κογκίδου, Κρ. Χριστιανόπουλος, Ν. Χατζηπύρφων)
- 13.00** Λίξη συνεδρίου

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Παρασκευή 13 Μαΐου

- 21.00 Was nützt die Liebe in Gedanken / Love in thoughts, του Achim Von Borries, 89'
- 23.00 Tying the knot /Τα δεσμά του γάμου, του Jim De Sève, 88'

Σάββατο 14 Μαΐου

- 19.00 Χαβάν, του Θανάση Σκρουμπέλου (θεατρική προσαρμογή της ομώνυμης ταινίας), 75'
- 21.00 A home at the end of the world / Το σπίτι στο τέλος του κόσμου, του Michael Mayer, 96'
- 23.00 Wild Side, του Sébastien Lifshitz, 107'

Κυριακή 15 Μαΐου

- 19.00 Was nützt die Liebe in Gedanken / Love in thoughts, του Achim Von Borries, 89'
- 21.00 Tying the knot /Τα δεσμά του γάμου, του Jim De Sève, 88'
- 23.00 Χαβάν, του Θανάση Σκρουμπέλου, 75' (συζήτηση με το σκηνοθέτη)

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ για τους θεατές του αφιερώματος

Το Hotel KINISSI PALACE και το ΑΒΕΡΩΦ Traditional Restaurant προσφέρουν 50% έκπτωση στην σάουνα, το σπα, το σολάριουμ, το υδρομασάζ και το μπαρ φαγητού. Για την προσφορά είναι απαραίτητη η επίδειξη του αποκόμματος του εισιτηρίου των παραστάσεων 13-14-15 Μαΐου.

First Shot

ταινίες σε Πρώτη Προβολή

Πέρα από τη θάλασσα

Beyond the sea

Σκηνοθεσία: Κέβιν Σπέσι. Σενάριο: Κέβιν Σπέσι, Λιούις Κόλικ. Ηθοποιοί: Κέβιν Σπέσι, Κέιτ Μπόσγουορθ, Τζον Γκούντμαν, Μπιομ Χόσκινς, Μπρέντα Μπλέβιν, Γκρέτα Σκάκι. Διάρκεια: 118’

Για τον Γουόλντεν Ρόμπερτ Κασότο το τραγούδι ήταν η ίδια του η ζωή, κρατούσε την καρδιά του ζωντανή –ακόμη κι όταν βρισκόταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης εκτός σκηνής. Αυτή η καρδιά, ασθενική από την παιδική του ηλικία, κατά πολλούς θα τον πρόδιδε μέχρι τα 15 του. Κι όμως, όταν η μητέρα του άνοιξε το παράθυρο στη μουσική, θα του έδινε ουσιαστικά το φιλί της ζωής. Κάπως έτσι ο νέος άλλαξε το όνομά του σε Μπόμπι Ντάριν, εκτοξεύτηκε στην κορυφή της σόου μπιζ, για να αποκαθλωθεί στη συνέχεια λόγω της επιμονής του να ακολουθήσει μια πορεία χωρίς συμβιβασμούς (ας φανταστείς τη φιλοδοξία του να βαδίσει στα χνάρια του Ντρίβαν). Κλεισμένος στον εαυτό του και παλεύοντας με τους δαίμονές του, άφησε την τελευταία του πνοή μόλις στην ηλικία των 37.

«Η μητέρα μου ήταν ερωτευμένη με το Μπόμπι Ντάριν. Τον θεωρούσε το σπουδαιότερο πλάσμα που περπάτησε πάνω στην γη» Κέβιν Σπέσι, σκηνοθέτης

Το *Beyond the sea* αποδέχεται έμπροσθεν μια ιδέα για τον Κέβιν Σπέσι, ο οποίος κατάφερε να την πραγματοποιήσει έστω και καθυστερημένα. Αυτή ακριβώς η αναγκαιότητα πάντως –η διαφορά ηλικίας μεταξύ του Μπόμπι Ντάριν και του Σπέσι– οδηγεί στο εξαιρετικά λειτουργικό εύρημα της «ταϊνίας μέσα στην ταϊνία». Η σκηνοθετική μαγακέτα του Σπέσι ανασυνθέτει με πινελές νουσταλγίας την δεκαετία του ‘60, την ίδια στιγμή που αντιμετωπίζει με κριτικό μάτι τους κανόνες της βιομηχανίας του θεάματος. Δράμα, μιούζικαλ και τοιογραφία μιας εποχής, ένα έργο ζωής για τον πρωταγωνιστή του *American beauty*, για το οποίο προτάθηκε για Χρυσή Σφαίρα α΄ αντρικού ρόλου.

Κωνσταντίνος Σαμαράς

Carmen

Σκηνοθεσία: Βιθέντε Αράντα. Σενάριο: Βιθέντε Αράντα, Χοακίμ Χορβά. Ηθοποιοί: Παθ Βέγκα, Λεονάρντο Σμπάρλια, Αντόνιο Ντεσάν, Χουάν Κρόσας. Διάρκεια: 119’

Μένοντας πιστή στο πρωτότυπο –το μυθιστόρημα του Προσπέρ Μεριμέ– η ταινία εστιάζει στο πάθος και την ορμή των συναισθημάτων.

1830. Νότια Ισπανία. Ένας Γάλλος συγγραφέας και περιηγητής, ο Προσπέρ Μεριμέ θα συναντήσει τον Χοσέ, ένα βάσκο ληστή και λιποτάκτη που κρύβεται στα δάση. Λίγο αργότερα θα γνωρίσει μια γοητευτική τοιγγάνα, την Κάρμεν και θα την ακολουθήσει στο σπίτι της. Την συνάντησή τους θα διακόψει ο Χοσέ ο οποίος διώχνει τον συγγραφέα. Ύστερα από λίγες μέρες ο Μεριμέ επισκέπεται στην φυλακή τον Χοσέ: είναι καταδικασμένος σε θάνατο με απαγχονισμό και αφηγείται στο συγγραφέα την ιστορία του. Περιγράφει τον έρωτά του για την Κάρμεν που τον οδήγησε στην καταστροφή, τη λιποταξία του, τη σταδιακή εγκατάλειψη αξιών και πεποιθήσεων, όλων όσων καθορίζουν την προσωπικότητά του.

«Η Κάρμεν είναι η πρώτη ‘μοιραία’ γυναίκα στην ιστορία της λογοτεχνίας και χρειάζεται μια εποχή έντονων ρυθμών όπως ο 21ος αιώνας για να υπάρξει.» Βιθέντε Αράντα, σκηνοθέτης

25 κινηματογραφικές εκδόσεις του γνωστού μύθου της Κάρμεν έχουν γυριστεί στο παρελθόν: από κωμικές διασκευές του Τσοφρί Τσοφλίν, μέχρι εκδόσεις με μαύρους ηθοποιούς, από αναγωγές σαν αυτές του Ζαν Λικ Γκοντιάρ μέχρι σύγχρονες προσαρμογές όπως η πρόσφατη με τον εύλογο τίτλο *Carmen: A Hip Opera*. Ο σκηνοθέτης Βιθέντε Αράντα επιλέγει να μείνει πιστός στο μυθιστόρημα του 1847 και όχι στην διασκευή του Μπιζέ για την όπερα του 1875: εστιάζει στο σύμπαν των συναισθημάτων που καταγράφονται στο μυθιστόρημα. Όλος ο μύθος γεννιέται από την πρωταρχική και βασική απορία ενός άνδρα για την γυναίκα, δηλαδή την αδυναμία του να κατανοήσει και να ελέγξει την αιτιολογική φύση της γυναικείας σαγήνης. Γύρω από την Κάρμεν, το αρχέτυπο της μοιραίας γυναίκας που οδηγεί τους άνδρες στην καταστροφή, αναπτύσσεται το πολύπλοκο και δαιδαλώδες τοπίο μιας ερωτικής σχέσης: το πάθος και ο πόθος, η ζήλια και ο ήμερος, η αυτοκαταστροφή και η εκπυδνείση. Η δραματική πλοκή διατρέχεται από την αντίθεση ανάμεσα στην ελευθερία της φύσης και των ενστικτών (που αντιπροσωπεύει η Κάρμεν) και τον κόσμο της τάξης και του πολιτισμού (που αντιπροσωπεύει ο Χοσέ αλλά και ο Μεριμέ).

Στον κεντρικό ρόλο βρίσκουμε την Βραβευμένη με το βραβείο Goya (2001) Παθ Βέγκα, ηθοποιό που γνωρίζουμε από εμφανίσεις της σε ταινίες όπως *Νονο*, *Το σέξ και η Λουτσία* και *Μίλα* της.

Δημήτρης Μπάζμας

Whisky

Σκηνοθεσία: Χουάν Πάμπλο Ρεμπέγια, Πάμπλο Στολ. Σενάριο: Γκονζάλο Ντελαγκάντο, Χουάν Πάμπλο Ρεμπέγια, Πάμπλο Στολ. Ηθοποιοί: Χόρχε Μπολάγι, Ντάνιελ Χέλνερ, Άνα Κατζ, Αντρέι Πάσος. Διάρκεια: 95’

Ο τίτλος παραπέμπει σε ιστορίες για σκωτσέζικα malt και αμερικάνικα bourbon, αλλά δεν θα μπορούσες να πείσεις πιο έξω. Το *Whisky* είναι μια τρυφερή κομεντί για τις ζωές δύο μεσήλικων αδελφών, που έχει σαρώσει το box office της χώρας του, από το νεαρό σκηνοθετικό δίδυμο των Ουρουγουανών Χουάν Πάμπλο Ρεμπέγια και του Πάμπλο Στολ. Μια ιστορία κωμικο-

τραγική, συγκινητική και πνευματώδης και ένα στρυφνό χιούμορ που εμπνέεται από τις πιο ωραίες στιγμές του σινεμά του Καουρισμάκι.

Κεντρικός ήρωας της ταινίας είναι ο Γιάκομπο Κόλερ, ένας βλοσυρός και εσωστρεφής εξηντάρας που διευθύνει μια βιοτεχνία με κάλτσες στο Μοντεβιδέο, και είναι βαθιά βυθισμένος μέσα στην ανία της καθημερινής ζωής. Όταν ο πετυχημένος αδελφός του, Ερμιάν, έρχεται από τη Βραζιλία να τον επισκεφτεί μετά από χρόνια –αφορμή της επίσκεψης είναι η ανέγερση του μνημάτος της μητέρας του, που πέθανε πριν από λίγο καιρό– ο Γιάκομπο στρατολογεί την πιστή του υπάλληλο, την μεσόκοπη και ψηλομάτα Μάρτα, για να υποκριθεί τη γυναίκα του. Η μικρή αυτή απάτη θα μπλέξει τους τρεις χαρακτήρες σε μια σειρά από βολές αλλά παράξενες συγκινητικές καταστάσεις, οδηγώντας τους σε μια μικρή εκδρομή στην γειτονική Ριόραλις που θα τους αλλάξει τη ζωή.

Ξεκινώντας από ένα βραβευμένο σενάριο –με το βραβείο «NHK International Filmmakers Award For Latin Americans» του Sundance– οι δύο σκηνοθέτες δημιούργησαν ένα συγκινητικό δράμα για τους ανηλπίτους εκείνους που ζουν τη ρηχότητα της ρουτίνας, μακριά από τα μεγάλα πάθη και την περιπέτεια. Μικρές καθημερινές δραστηριότητες και μπιναλ συζητήσεις είναι τα όσα καθορίζουν τις ανέμπνευστες ζωές των χαρακτήρων, που στη διάρκεια της ταινίας θα αναγεννηθούν, εκφράζοντας συναισθήματα, επιθυμίες και ανάγκες.

Βασισμένη σε μια μινιμαλιστική πλοκή και εμπλουτισμένη με άφθονες χιουμοριστικές καταστάσεις, στις οποίες εναλλάσσονται διαρκώς η ελιπίδα και η λύπη, η ταινία είναι επίσης μια έμμεση κριτική στην κοινωνία της Ουρουγουάης, η οποία χρειάζεται απελισμένα μια αλλαγή, δοσμένη μέσα από ευφημισμούς και εικόνες λυρικής ομορφιάς. Η ταινία προβλήθηκε στο τμήμα «Ένα Κάποιο Βλέμμα» του φεστιβάλ Κανών, όπου απέσπασε το βραβείο «Regard Original» της Κριτικής Επιτροπής και βραβείο Fipresci. Οι δύο σκηνοθέτες συναντήθηκαν στο Καθολικό Πανεπιστήμιο της Ουρουγουάης, όπου σπούδζαν Κοινωνιολογία, κι έκτοτε γυρίζουν ταινίες μαζί. Το σκηνοθετικό τους ντεμπούτο έγινε με το αυτοβιογραφικό *25 Watts* που είχε ως θέμα τις ζωές των 20άρηδων στο Μοντεβιδέο, και κέρδισε επίσης πολλά βραβεία, όπως το VPRO Tiger Award στο Ρότερνταμ. Παράλληλα με το σινεμά, εργάζονται ως freelancers στη διαφήμιση και την τηλεόραση.

Όσο για το «whisky» του τίτλου, αυτό αναφέρεται στην λέξη που χρησιμοποιούν οι ήρωες, αντί για «cheese», προκειμένου να χαμογελάσουν όταν τους τραβούν φωτογραφία. «Say ‘whisky’ and smile», λοιπόν.

Τζένη Παυλίδου

Οι μέρες της ευτυχίας σας είναι μετρημένες

Die fetten Jahre sind vorbei

Σκηνοθεσία: Χανς Βάινγκαρτνερ. Ηθοποιοί: Ντάνιελ Μπρουλ, Τζούλια Τζετζ, Στάιπ Έρεσκ, Μπέργκαρντ Κλάουεν. Διάρκεια: 127’

Θα μπορούσε να είναι σύνθημα γραμμένο με σπρί σε έναν ξεφλουδισμένο τοίχο στα Εξάρχεια. Πράγματι, το *Οι Μέρες της Ευτυχίας σας είναι Μετρημένες* είναι το μόντο της ακτιβιστικής οργάνωσης των Αναμορφωτών, το μήνυμά του στέλνουν ενάντια στους καταπιεστές ή συμβιβασμένους αστούς και εν γένει στη διόλου κρυφή Γοητεία της Μπουρζουαζίας. Οι αναμορφωτές είναι μόλις τρεις στον αριθμό: Ο Πίτερ, η Τζούλι (το έτερον του ήμισυ) κι ο Γιαν, κολλητός φίλος. Στη σκιά των ερειπίων του Τεύχους και κυρίως στη σκιά του Φαντάσματος της Παγκοσμιοποίησης, δεν περιμένουν απλώς τον ερχομό της Επανάστασης πίνοντας κρασί και καπνίζοντας κατασταλτικά χάρτα, αλλά περνούν και στο χώρο της Δράσης: Κάνουν Ντου στις Βίλες των ‘Αφεντικών’ (όπως θα ‘λεγε ένα άλλο σύνθημα) και αφού αλλάζοντας θέση στα έπιπλα, εφαρμόζοντας ένα αναρχικό φενηκ σουί, αποχωρούν αφήνοντας ανεξήλιτα τα ίχνη τους στον τοίχο.

«Όταν ήμουν νεότερος, ήμουν κι εγώ ακτιβιστής. Το πρόβλημα με τη γενιά μου ήταν το ότι δεν μπορούσαμε να εκτονώσουμε το επαναστατικό μας συναίσθημα. Σήμερα η Επανάσταση είναι απλώς ένα ακόμη προϊόν προς πώληση...» Χανς Βάινγκαρτνερ, σκηνοθέτης

Παράλληλα με τον ταξικό αγώνα εξελίσσεται και αυτή η τριγωνική σχέση των πρωταγωνιστών. Έτσι, επιβεβαιώνονται όλα όσα έχει σοφιστεί κατά καιρούς ο λαός σχετικά με τη διαλεκτική σχέση Έρωτα και Σοσιαλισμού: Αφ’ ενός, ο έρωτας στην αρχή είναι επαναστατικός, στην πορεία γίνεται απλώς Υπαρκτός, στο τέλος είναι Ανύπαρκτος. Αφ’ ετέρου, συχνά η ερωτική πάλη μπορεί να βάλει σε δεύτερη μοίρα την ταξική πάλη...Όταν οι τρεις επαναστάτες θα φτάσουν στο σημείο να αναγάγουν το νεο-γιόπη μίζνεσμαν στον οποίο η Τζούλι είναι χρωμένη μέχρι το λαιμό, θα έρθουν αντιμέτωποι με τα προσωπικά τους αδιέξοδα: Το δογματισμό τους, την ασυνέπεια τους στα εξιδανικευμένα πιστεύω, στο διάτρητο ιδεαλιστικό τους, τις αντιφάσεις του σύγχρονου κόσμου. Το ταξίδι αυτογνωσίας τους θα τους οδηγήσει και γεωγραφικά μέχρι τις Άλπεις. *Οι Μέρες της Ευτυχίας* έκαναν πρεμιέρα στο Φεστιβάλ των Κανών του 2004. Η τελευταία γερμανική ταινία που συμμετείχε στο Επίσημο Διαγωνιστικό του Φεστιβάλ ήταν το *Τόσο Μακριά Τόσο Κοντά* του Βιμ Βέντερς. Έπρεπε να περάσουν 13 χρόνια για να ξαναπατήσει Γερμανός διαγωνιζόμενος σκηνοθέτης το πόδι του στο κόκκινο χαλί της Κρουαζέ. Άλλωστε, το κόκκινο είναι και το χρώμα της επανάστασης.

Γέλυ Μαδεμλή

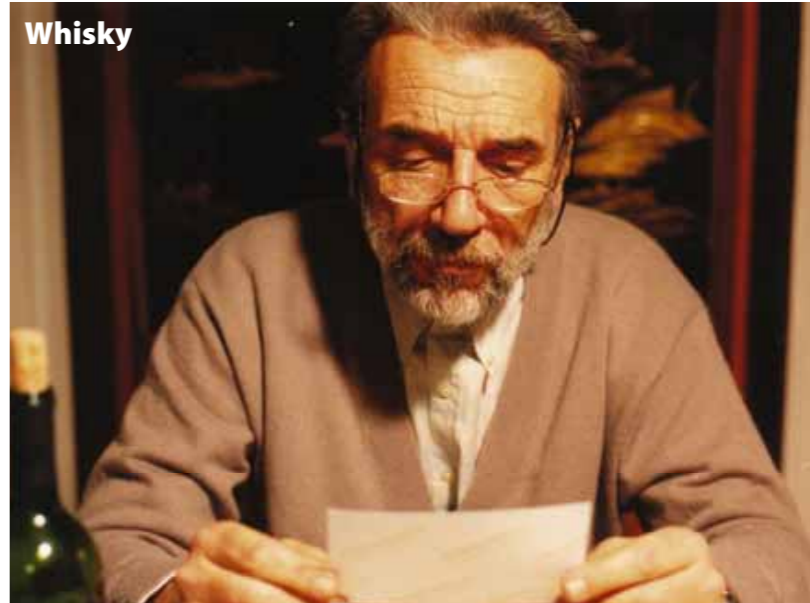

Beyond the sea

Die fetten Jahre sind vorbei

Whisky

Carmen

Dear Wendy

Σκηνοθεσία: Τόμας Βίντερμπεργκ. Σενάριο: Λαρς φον Τρίερ. Ηθοποιοί: Τζέιμ Μπελ, Μπιλ Πούλμαν, Μάικλ Ανγκράνο, Κρις Οουεν. Διάρκεια: 102’

Κάπου στην ενδοχώρα της Αμερικής, σε μια μικρή πόλη, την Esterlope ζει ο 18χρονος Ντικ. Παρ’ όλες τις ειρηνιστικές του πεποιθήσεις είναι ο ιδιοκτήτης ενός μικρού ρεβόλβερ. Το έχει δώσει ένα γυναικείο όνομα, Γουέντι –απόδειξη στοργικών συναισθημάτων. Ο Ντικ θα ξεκινήσει τη συγκρότηση μιας συμμορίας που την ονομάζει The Dandies και στην οποία μέλη θα γίνουν όλη η ανήσυχη και ατίθαση νεολαία της πόλης. Κοινό πάθος των μελών της συμμορίας είναι η λατρεία για τα όπλα. Όμως ο πρώτος και ο μοναδικός κανόνας-νόμος της συμμορίας είναι παράδοξος: τα μέλη της συμμορίας απαγορεύονται να τραβήξουν όπλα. Αλλά όπως κάθε κανόνας έτσι και αυτός έχει τις εξαιρέσεις του...

Η ταινία σηματοδοτεί την ευπρόσδεκτη συνεργασία των δύο πιο σημαντικών εκπροσώπων της κίνησης Δόγμα 95: Ο Λαρς φον Τρίερ έγραψε το σενάριο και την σκηνοθεσία έχει αναλάβει ο Τόμας Βίντερμπεργκ. Η ταινία θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να ενταχθεί στον κύκλο ταινιών του Λαρς φον Τρίερ που διαπραγματεύονται σκοτεινές και αμφιλεγόμενες όψεις της αμερικάνικης κοινωνίας (όπως το Dogville). Εδώ το κέντρο βάρους αποτελεί το ακανθώδες ζήτημα της αμερικάνικης κοινωνίας –η οπλοκατοχή– (βλ. *Ακίρκτος Πόλεμος* του Μάικλ Μουρ). Μέσα από αυτήν την οπτική οι ΗΠΑ αντιμετωπίζονται ως μια κοινωνία βαρβαρότητας και σκληρότητας στην οποία το ανθρώπινο πρόσωπο αργά ή γρήγορα συντρίβεται. Στον πυρήνα της μυθοπλασίας υπάρχει η αντίθεση ανάμεσα σ’ ένα ευαίσθητο πρόσωπο και την παράδοξη λατρεία του για τα όπλα. Ο κεντρικός ήρωας της ταινίας Ντικ είναι ένα αθώο άτομο που σιγά-σιγά θα δημιουργήσει μια αποτρόπαιη κατάσταση. Όπως και οι «αμερικάνικες» ταινίες του Λαρς φον Τρίερ έτσι και αυτή είναι γυρισμένη σε μια παλιά στρατιωτική βάση έξω από την Κοπεγχάγη όπου η ομάδα παραγωγής δημιούργησε την αίσθηση μια αμερικάνικης κομμοπόλης.

Δημήτρης Μπάζμας

«Ο Λαρς φον Τρίερ και εγώ δουλεύουμε μαζί από το 1995, όταν διαμορφώσαμε το Δόγμα 95. Όσον αφορά το έργο και την φόρμα είμαστε τα άκρας αντίθετα και γι’ αυτό κάθε στιγμή συνεργασίας μας είναι αφορμή για έμπνευση. Ο Λαρς είναι ακριβής και συστηματικός –σχεδόν με μαθηματική ακρίβεια– ειδικότερα όταν συνεχίζει να πειραματίζεται με την κινηματογραφική φόρμα. Εγώ δουλεύω περισσότερο με το ένστικτο αναζητώντας και ψάχνοντας, πασχίζοντας να κάνω ότι μπορώ για να δημιουργήσω ζωή και ανθρώπους στην οθόνη. Η σκέψη να ενωθούν αυτά τα χαρακτηριστικά στην ίδια ταινία ήταν ερεθιστική και όταν προέκυψε η ευκαιρία είπα «ναι» πριν

ακόμα διαβάσω το σενάριο. Από τότε έχω μπλεχτεί για να την κάνω. Η ταινία είναι για μια ομάδα νέων σε μια φτωχική πόλη με ανθρωκαρωχεία στα Νοτιοανατολικά της Αμερικής. Διαχωρίζουν τους εαυτούς τους από τον περίγυρο τους, ιδρύοντας ένα σύλλογο στον οποίο μπορούν να οπλοφορούν και να λατρεύουν τα όπλα τους. Ενώ την ίδια στιγμή παραμένουν συνεπείς στις ειρηνιστικές πεποιθήσεις τους. Σκέφθηκα «Να ένα κλασικό δράμα που προκαλεί και δίνει αφορμή για σκέψη». Σκέφθηκα επίσης «Ειρηνιστές με όπλα, αυτή είναι η άποψη που έχει ο περισσότερος δυτικός κόσμος για τον εαυτό του».

Μείωσα την ηλικία των χαρακτήρων κατά δέκα χρόνια και έκανα ό,τι μπορούσα για να αντιμετωπίσω την στυλιζαρισμένη ιστορία –την αίσθηση ότι διαδραματίζεται σε μια θεατρική σκηνή. Προσπάθησα καθ’ όλη τη διάρκεια δημιουργίας της ταινίας να της προσδώσω μια μορφή ρεαλισμού, κάτι που ο θεατής να αναγνωρίζει, και ταυτόχρονα να παραμείνω πιστός στην ασυνήθιστη και γοητευτική αφηγηματική γραμμή. Από τότε που άρχισα να δουλεύω για την ταινία *Dear Wendy* ανακάλυψα τον εαυτό μου να αντιμετωπίζει μια σειρά από δυσάρεστες και ενοχλητικές σκέψεις και συναισθήματα όσον αφορά στη λατρεία των όπλων.»

Τόμας Βίντερμπεργκ, σκηνοθέτης

Pirjo Honkasalo Masterclass

Τιμώνο πρόσωπο του 7ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ ήταν η Φιλανδή σκηνοθέτις Pirjo Honkasalo. Στο πλαίσιο του αφιερώματος προβλήθηκε η τριλογία της *Μυστήριον – Τάνιουσκα – Ατμαν* και τα *Τρία Δωμάτια της μελαγχολίας*, ενώ έδωσε masterclass με τη συμμετοχή μεγάλου κοινού και πολλών κινηματογραφιστών. Στο masterclass η Honkasalo μίλησε για τις εμπειρίες της από την τριλογία του **ιερού και του **σατανικού** αλλά και για τη σχέση ντοκιμαντέρ – μυθοπλασίας, εφόσον η ίδια ασχολείται και με τα δύο είδη. Ομολογεί ότι νιώθει ντροπή για τη στάση που κράτησε η χώρα της στον πόλεμο στην Τσετσενία και δεν παραλείπει να δώσει μια συμβουλή: αν έχεις αμφιβολία για το ντοκιμαντέρ καλύτερα να το αφήσεις...**

Η ΤΡΙΟΛΟΓΙΑ

Δεν είχα από την αρχή στο μυαλό μου να κάνω μια τριλογία. Κατά λάθος βρέθηκα στο μοναστήρι, το οποίο ήταν και το μονασδικό που είχε απομείνει στην Εσθονία. Πήγα από περιέργεια και τελικά γύρισα με μια ταινία, το *Μυστήριον*. Δεν ήξερα ότι θα κάνω ταινία. Έμεινα με τις μοναχές για δύο μήνες, τις βοηθούσα στις δουλειές και παράλληλα διάβαζα για τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία στα φιλανδικά. Άλλωστε αυτή είναι η δεύτερη επίσημη θρησκεία στη Φιλανδία.

Η ΤΑΝΙΟΥΣΚΑ

Για την ταινία αυτή έκανα καλή προετοιμασία αλλά για λάθος θέμα. Πήγα πρώτα χωρίς κάμερα σε ένα μέρος που μου φάνηκε ενδιαφέρον. Εκεί γνώρισα τον πατέρα Vassil, μια ενδιαφέρουσα φυσιογνωμία.

Θυμάμαι αυτό που μου είπε μια ηλικιωμένη γυναίκα: να ξέρεις ότι αν έχεις αμφιβολίες τότε θα πας στην κόλαση. Τελικά κατάλαβα πως αυτή είναι η καλύτερη συμβουλή για έναν ντοκιμαντερίστα. Δεν είναι αμερικάνικη αφέλεια αυτό που θα πω αλλά πιστεύω ότι ντοκιμαντέρ είναι να γυρνάς με σκοπό να βοηθήσεις τους συγκεκριμένους ανθρώπους που κινηματογραφείς. Πρέπει να είσαι ενεργό υπέρ τους. [...] Την πρώτη μέρα των γυρισμάτων ένιωσα πως υπήρχε μια δύναμη που τραβούσε την κάμερα. Έστρεψα προς την Τάνιουσκα και κατάλαβα ότι αυτή είναι η δύναμη. Το πρόβλημα ήταν ότι τα λεφτά είχαν δοθεί για μια ταινία με τον πατέρα Vassil. Έτσι αποφάσισα να μην εννημερώσω κανέναν για αυτά που γυρνούσα.

Στο μοντάζ ακολούθησα τη χρονολογική σειρά με την οποία βίωσα την ιστορία. Αν ακολουθούσαμε τους κανόνες της δραματουργίας η δυνατότερη στιγμή της ταινίας βρίσκεται στο χειρότερο σημείο. [...] Για την ιστορία της Τάνιουσκα ένιωσα πολύ άσχημα. Πήγα σε δύο Φιλανδούς ψυχιάτρους. Σκέφτηκα ότι μάλλον έχουμε να κάνουμε με θέμα σιμομξίας αλλά δεν είμαστε εδώ για να δώσουμε απαντήσεις. Αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα να το βάλω στην ταινία γιατί θα ήταν ανήτικο. Το αξιοσημείωτο είναι ότι όσο πιο δυτικά πήγαينا την ταινία τόσο μεγαλύτερος θυμός υπήρχε. Όταν προβλήθηκε στη Βομβάη δεν αντέδρασε κανείς γιατί εκεί πιστεύουν πως αφού υπάρχει ο πόνος πρέπει να μάθουμε να ζούμε μ' αυτόν.

[...] Η ζωή της Τάνιουσκα άλλαξε γιατί άλλαξε ο τρόπος που την έβλεπαν οι άλλοι. Έπαψε να είναι αντικείμενο χειραγώγησης γιατί έβλεπαν με πόσο σεβασμό την αντιμετωπίζαμε εμείς.

Η οικογένειά της δεν είχε αντιρρήσεις. Άλλωστε αν υπήρχαν δε θα το έκανα. Πολλές φορές αναρωτήθηκα γιατί μας αφήνουν αυτοί οι άνθρωποι να τους τραβάμε. Κατάλαβα ότι θέλουν να τους δει κι άλλος κόσμος. Γιατί τελικά δε νιώθουμε ότι υπάρχουμε αν δεν γίνουμε ορατοί.

«Ντοκιμαντέρ είναι να γυρνάς με σκοπό να βοηθήσεις τους συγκεκριμένους ανθρώπους που κινηματογραφείς»

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Φυσικά έχει πολιτικό μήνυμα η ταινία αλλά το σημείο έναρξης δεν είναι καθόλου πολιτικό. Η ταινία ξεκινάει όταν μου ζήτησε ένας αμερικανός παραγωγός να κάνω μια ταινία για την εντολή «ου ψευδομαρτυρήσεις», που θα ήταν τμήμα μιας σειράς όλων των εντολών. Ο τρόπος που το είδα ήταν το πως χιζούμε εικόνοτες του εκθρόυ. Μεγαλώνοντας αυτές γίνονται ασάφες, όμως υπαγορεύουν τη συμπεριφορά μας που γίνεται εκθροική. Έπρεπε να βρω ένα συγκεκριμένο τοπίο και αυτό ήταν ο πόλεμος στην Τσετσενία. Αυτό που εγώ ένιωθα ήταν ντροπή και τα *Δωμάτια της μελαγχολίας* είναι τα δωμάτια της δικής μου ντροπής. Νιώθω ντροπή ως Φιλανδή γιατί από την αρχή αποδεχτήκαμε να μη βλέπουμε τι γίνεται στο εσωτερικό της Ρωσίας. Από την αρχή είχα ένα τρίπτυχο στο μυαλό μου: τους Ρώσους αριστερά, τους Τσετσένους δεξιά και το σατανικό στη μέση.

Είμαστε στη διαδικασία να προωθήσουμε την ταινία στη Ρωσία αλλά ακόμα δεν έχουμε τολμήσει να κάνουμε τέτοια κίνηση. Δεν πρέπει να παραβιάσουμε την προσωπικότητα των ανθρώπων που εμφανίζονται στην ταινία. Είμαστε σε επαφή με τους Τσετσένους οι οποίοι θέλουν να προβληθεί η ταινία στη Ρωσία.

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

Το σημαντικό στο ντοκιμαντέρ είναι το τέλος. Στην *Τάνιουσκα*, όταν πλέον είχαμε πακετάρει και θα φεύγαμε, είπα στο συνεργείο ότι δεν έχουμε μια τελική σκηνή αλλά παρόλα αυτά ένιωθα ότι αυτό ήταν το τέλος. Τη στιγμή που φέργαμε είδα το κορίτσι να κτυπάει τη σιδερένια πόρτα και αμέσως πήρα την κάμερα. Τελικά είδα ότι εκείνη αποφάσισε για το τέλος. Ήξερε καλύτερα από μένα. Στη *Μελαγχολία* ήταν το αντίθετο, τα είχα προετοιμάσει όλα από την αρχή.

Όσον αφορά το πόσο μπορεί να επέμβει κανείς στο ντοκιμαντέρ, εγώ δε βάζω ποτέ κάποιον να κάνει κάτι που δεν θα έκανε ούτως ή άλλως. Ορισμένες φορές δοκιμάζω. Δεν είναι έγκλημα να σκηνοθετείς αν κάτι είναι πιστό στη συμπεριφορά του άλλου. Εγώ το κάνω μόνο αν χάσω κάτι και το χρειάζομαι. Για παράδειγμα στη *Μελαγχολία* συμφωνήσαμε ότι ο Σεργκέι γυρνάει σπίτι με το μετρό και δεν πάει κανείς να τον πάρει.

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Το σενάριο είναι μόνο για να βρεθεί χρηματοδότηση. Μετά δεν χρησιμοποιείται. Μπορεί να υπάρξει για ιστορικά γεγονότα όχι όμως για τέτοιου είδους ταινίες. Το σενάριο του ντοκιμαντέρ βρίσκεται στο μυαλό του σκηνοθέτη. Συνήθως οι ταινίες μου είναι σωφηνές και μιμησιατικές ως προς τις πληροφορίες που δίνουν. Οι πληροφορίες αφορούν εμένα, δεν μπαίνουν μέσα. Η μουσική είναι μέσο για να συγκεντρώνομαι. Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων χρειάζομαι κάποιες ώρες για τον εαυτό μου και αυτό σημαίνει να ακούω μουσική. Μόλις ολοκληρωθεί η ταινία φτάνω στο σημείο να μισώ αυτόν το δίσκο που άκουγα κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων. Έτσι, όταν αρχίσω τα γυρίσματα είμαι ενοτικτωδώς έτοιμη. Όσον αφορά τη μουσική της ταινίας το μεγαλύτερο μέρος της αποφασίζεται στο μοντάζ. Η μουσική γίνεται για την ταινία και ξέρω ακριβώς πώς θέλω να είναι. Μπορεί να μην μπορώ να την περιγράψω στον συνθέτη αλλά του δίνω παραδείγματα. Στην *Τάνιουσκα* υπάρχει λίγη μουσική αλλά με μεγάλη σημασία. Για το *Ατμαν*

πήγα σ' ένα στούντιο στη Βομβάη και βρήκα ένα master με ηχογραφήσεις παλιών ινδικών μουσικών οργάνων και ζήτησα από τους μουσικούς με βάση αυτό να αυτοσεκιδιάσουν. Η υπόλοιπη δουλειά έγινε στη Φιλανδία με τον υπολογιστή.

ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΑΜΕΡΑ

Γυρίζω ταινίες για την αμορφία του αποτελέσματος. Ντοκιμαντέρ σημαίνει να βρίσκεσαι πίσω από την κάμερα, αλλιώς είναι αδιανόητο. Το βίντεο δεν έφερε παρά προβλήματα και ασχκία. Δεν μπορείς να γίνεις Προυστ ή Ντοστογιέφκοι σε μια νύχτα μόνο και μόνο επειδή έχεις ψηφιακή κάμερα. Βέβαια στην αρχή είχα ορκιστεί ότι θα με βάλουν στο φέρετρό με μια παλιά μηχανή αλλά πλέον δεν είμαι σίγουρη. Σε ορισμένες στιγμές στην Τσετσενία, όπου τα πράγματα ήταν πολύ επικίνδυνα, χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω ψηφιακή.

ΟΡΙΑ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ-ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑΣ

Δεν υπάρχει τίποτα πιο βαρετό από το να αναρωτιέσαι αν αυτό που κάνεις είναι αντικειμενικό. Η διαφορά τους είναι μικρή γιατί απεικονίζουν την ανθρώπινη ζωή. Πιστεύω πως θα πρέπει να κάνουμε μια νέα συμφωνία με το κοινό. Ο Τριέρ υιοθέτησε ένα δόγμα για το ντοκιμαντέρ ότι δεν πρέπει να βάζεις σ' αυτά φως ή μουσική. Όμως είναι αμαρτία να έχεις απαίσιο ήχο αντί να βάλεις ένα μικρόφωνο. Είναι πολύ πιο ελκρινές να πούμε ότι τα ντοκιμαντέρ είναι υποκειμενικά. Αλλιώς ενθαρννουμε τους κινηματογραφιστές σε ανειλικρίνεια. Εφόσον έχουμε να κάνουμε με άτομα δεν έχει σημασία αν γυρνάς ντοκιμαντέρ ή μυθοπλασία. Πρόκειται για μια περίεργη μορφή τέχνης γιατί εκφράζεται μέσα από τις ζωές των άλλων. Υπάρχουν και πολλά ηθικά διλήμματα. Το θέμα είναι σε ποιο σημείο θέτουμε το όριο, μέχρι που πρέπει να τραβάμε. Πρέπει να υπάρχουν κανόνες και ηθική.

Επιμέλεια: Όλγα Κοζάτη

Από το βιβλίο στην οθόνη

27-29 Μαΐου 2005, Ολύμπιον Galaxia Vacation Club

Διοργάνωση: ΕΚΕΒΙ, με τη συνεργασία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Στο πλαίσιο της 2ης Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου, που θα πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη από τις 26 έως και τις 29 Μαΐου, το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου, σε συνεργασία με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, διοργανώνει ένα μίνι κινηματογραφικό αφιέρωμα με τίτλο «Από το βιβλίο στην οθόνη».

Το πρόγραμμα περιλαμβάνει ταινίες, καινούργιες αλλά και παλαιότερες, το σενάριο των οποίων βασίζεται σε λογοτεχνικά έργα. Ανάμεσά τους υπάρχουν δύο ταινίες που θα προβληθούν σε πανευρωπαϊκή πρεμιέρα: *L'ex femme de ma vie / Ex-love of my life*, της Josiane Balasko και *Mon p'tit doigt m'a dit...*, του Pascal Thomas.

Το κοινό θα έχει επίσης την ευκαιρία να συζητήσει με το συγγραφέα Θανάση Βαλτινό και τις σκηνοθέτιδες Josiane Balasko και Ελένη Αλεξανδράκη για τη σχέση λογοτεχνίας και κινηματογράφου.

Οι προβολές θα πραγματοποιηθούν και στις δύο αίθουσες του ΟΛΥΜΠΙΟΝ. Στην αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ, κάθε μέρα στις 18.00 πραγματοποιείται παιδική προβολή. Η είσοδος σε όλες τις προβολές είναι ελεύθερη για το κοινό.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Παρασκευή 27 Μαΐου

Αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ

18.00 *Finding Nemo / Ψάχνοντας τον Νέμο*, του Andrew Stanton, 2003, 100'

21.00 *The Hitchhiker's guide to the Galaxy / Γυρίστε το Γαλαξία με ωιστόση*, του Garth Jennings, 2005, 110'

23.00 *Diarios de motocicleta / Ημερολόγια μοτοσυκλέτας*, του Walter Salles, 2004, 128'

Αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

20.00 *Η κάθοδος των εννιά*, του Χρήστου Σιοπακά, 1984, 122'

Θα ακολουθήσει συζήτηση με τον συγγραφέα Θανάση Βαλτινό

23.00 *Πες στη μορφίνη ακόμη την ψάνκω*, του Γιάννη Φάγκρα, 2001, 119'

Σάββατο 28 Μαΐου

Αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ

18.00 *The Polar Express / Το Πολικό Εξπρές*, του Robert Zemeckis, 2004, 99'

21.00 *L'ex femme de ma vie / Ex-love of my life*, της Josiane Balasko, 2004, 95'

Θα ακολουθήσει συζήτηση με τη σκηνοθέτη

Αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

18.00 *Τα δελφινάκια του Αμβρακικού*, του Ντίνου Δημόπουλου, 1993, 98'

21.00 *Carmen / Κάρμεν*, του Vicente Aranda, 2003, 119'

23.00 *Hardcore*, του Ντρέν Ηλιάδη, 2004, 119'

Κυριακή 29 Μαΐου

Αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ

18.00 *Το ταξίδι στην Αυστραλία*, της Λουκίας Ρικάκη, 1989, 90'

21.00 *In my country*, του John Boorman, 2004, 104'

23.00 *Mon p'tit doigt m'a dit...*, του Pascal Thomas, 2005, 105'

Αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

21.00 *Η νοσταλγός*, της Ελένης Αλεξανδράκη, 2004, 82'

Θα ακολουθήσει συζήτηση με τη σκηνοθέτη

23.00 *Αυτή η νύχτα μένει*, του Νίκου Παναγιωτόπουλου, 2000, 112'

πρώτοπλάνο

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 171 • ΜΑΪΟΣ 2005. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ. ΣΥΝΤΑΞΗ: ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΛΗ, ΑΝΝΑ ΜΗΛΩΣΗ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ. ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ESPRESSO STUDIO. ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: Π.Α. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 2310 378 400 • e-mail: info@filmfestival.gr

Για παρατηρήσεις, σχολία, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση newsletter@filmfestival.gr

Τα βραβεία του 7ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΟΙΝΟΥ ΕΡΤ 3

Βραβείο Κοινού – ΕΡΤ3 που αφορά σε ταινίες άνω των 45' στις:

i. Για ελληνική παραγωγή που συνοδεύεται από το χρηματικό έπαθλο των 3.000 στον σκηνοθέτη Γιώργο Μπότσο και στον παραγωγό Αντώνη Βουτσα για την ταινία *Μέθεξιν*

ii. Για ξένη παραγωγή που συνοδεύεται από το χρηματικό έπαθλο των 3.000 ευρώ στον σκηνοθέτη Hubert Sauper και στους παραγωγούς Barbara Albert, Martin Gschlacht, Edouard Mauriat, Antonin Svoboda, Hubert Toint, Hubert Sauper για την ταινία *Ο Εφιάλτης του Δαρβίνου (Darwin's Nightmare)*, από την Αυστρία

Βραβείο Κοινού – ΕΡΤ 3 που αφορά σε ταινίες κάτω των 45' στις:

i. Για ελληνική παραγωγή που συνοδεύεται από το χρηματικό έπαθλο των 1.500 ευρώ στον σκηνοθέτη Παύλο Τσιαντό και τον παραγωγό Παύλο Αγγελάτο για την ταινία *Cho Oyu*

ii. Για ξένη παραγωγή που συνοδεύεται από το χρηματικό έπαθλο των 1.500 ευρώ στον σκηνοθέτη και παραγωγό Philip di Fiore για την ταινία *Ξένος: Ο Bernie Worrell στη Γη (Stranger: Bernie Worrell on Earth)*, από τις ΗΠΑ

ΒΡΑΒΕΙΑ FIPRESCI

Η φετινή Κριτική Επιτροπή της FIPRESCI, αποτελούμενη από τους Antti Selkokiari (Φινλανδία, πρόεδρος), Maya Irina McKechney (Αυστρία), Angelika Kettelhack (Γερμανία), Viliam Jablonicky (Σλοβακία) και Δημοσθένης Ξιφιλίνο (Ελλάδα), απένεμε τα βραβεία FIPRESCI:

i. Για ελληνική παραγωγή στην ταινία *Ηλίας Πετρόπουλος – Ένας Κόσμος Υπόγειος*, σε σκηνοθεσία Καλλιόπης Λεγάκη

ii. Για ξένη παραγωγή στην ταινία *Τα Τρία Δωμάτια της Μελαγχολίας* από τη Φινλανδία σε σκηνοθεσία Pirjo Honkasalo

ΤΟ 7ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

22.000 θεατές
126 ταινίες
82 ξένες ταινίες
44 ελληνικές ταινίες
6 αφιερώματα
251 προβολές

246 έλληνες και 118 ξένοι προσκεκλημένοι

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΙΑΝΝΙΤΣΙΩΝ ΕΘΝ. ΑΝΥΨΗΣ ΕΥΧΑΡΠΙΑ ΘΕΡΜΗ Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΚΑΛΟΚΩΡΙ ΚΟΝΦΑΛΙΑ ΛΑΓΚΑΣΔΑΣ ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ ΝΤΕΠΟ ΠΕΡΑΙΑ ΣΙΝΔΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ ΤΟΥΜΠΑ	Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32 Γαινιτών 134, Τ.Κ. 546 27 Εθν. Ανύψης 38, Τ.Κ. 546 21 Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 554 29 Ο. Καλοκωριών 14, Τ.Κ. 570 01 Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 548 25 28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09 Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00 Ι. Τσιμισκή & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00 Λεπτοσόει 6, Τ.Κ. 546 21 Α. Κ. Καραϊσκάκη 164, Τ.Κ. 542 49 Γ. Παλαγγίου 51, Τ.Κ. 546 48 Θεσσαλονίκης 58, Τ.Κ. 570 19 Χρυσ. Χαλκιάς 11, Τ.Κ. 574 00 Ι. Τυγαλάς 23, Τ.Κ. 564 30 Παπάρη 95 & Ξυπόρτου, Τ.Κ. 544 53	ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566325 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-562790 • FAX 2310-562813 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-269802 • FAX 2310-224006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-888505 • FAX 2310-888400 • e-mail: SKW@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-465998 • FAX 2310-465934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-562596 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-254863 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317362 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 23920-22600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-567514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-963309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr
--	--	--

ΚΑΡΑ: Λεωφόρος 15 • Μεταφορική Αττικής, Τ.Κ. 144 32, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟΥ: 210 28 87 396, FAX: 210 28 35 218
Υπεκμα Καλογρη Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟΥ: 2318 797675, FAX: 2318 797179
www.taxydromiki.gr

γενική
ΕΛΛΗΝΟΡΟΜΙΚΗ